

ההיכלות שהם מצד המלכות, **בְּכָל אֵינּוֹן נְהוּרִין עֲלָאִין** ועל ידי כל אותם האורות העליונים שמצד ז"א, **לְמַהוּי בְּלָהוּ חָד** כדי שיהיו כולם אחד. (שים שלום טובה וברכה).

מעלת המתפלל בכוונה

הַאִי בַר נֶשׁ זה האדם המתפלל התפילה בכל הכוונות כראוי, **בְּר** אֲשֶׁת־אֵיל מִהִיכְלָא דָּא לְנַפְקָא לְבַר כאשר הוא מסיים תפילתו ומבקש לצאת לחוץ להיכלות. **יְשׁוּי גְרַמְיָה, כְּמַאן דְּנַפִּיק מִחֲבֵרוֹתָא דְּמִלְכָּא** ישים עצמו כמי שיוצא מחברת המלך שהוא ז"א דאצילות, **וּמְגוֹ הִיכְלִיָּה** וכיוצא מתוך היכלו של המלך שהוא עולם הבריאה, **וְיִמְאִיד גְרַמְיָה קְרַמְיָה** וישפיל את עצמו לפניו ולא יתגאה בליבו שראוי הוא ליחודים אלו אלא יאמר מי אני מי אני כי אבא אל היכל המלך והרי קטן שבמשמשיו גדול ממני פי כמה וכמה (רמ"ק). **אַבְל יַחְדֵי גְרַמְיָה** אבל ישמח את עצמו וימלא ליבו חדוה ותשוקה והודאה להשי"ת שזיכה אותו לכך וקירבו אליו ובחר בו לעבודה תמה זו, **דְּהָא קְדַמָּא אִיהוּ, לְנִטְלָא עֲטָרָא דְּמְשִׁיכוּ דְּבַרְכָּאן דְּנִגְדִין מִיְחֻדָּא דְּמִאֲרִיָּה** וישמח כי הרי הוא הראשון ליטול את המשכת הברכות הנמשכים מיחודים אלו שפעל בתפילתו ונוטל חלק בראש. **דָּא אִיהוּ בַר** והוא מבני המלך, **דְּאִיהוּ מִהִיכְלָא דְּמִלְכָּא** שהוא מבני היכלו של המלך ע"י שגרם יחודים אלו בתפילתו. **דְּהָא בְּהָאִי שְׁעֵתָא דְּקָא נַפִּיק מִקְּמִי מִלְכָּא** שהרי באותה השעה שהוא יוצא מלפני המלך, **וְכִלָּא קָשִׁיר בְּכָל**

הלימוד היומי

הַיְי סֹטְרִין וקשר הכל בכל אלו הצדדים דהיינו בְּקִשׁוֹרָא דִּיחֻדָּא בקשר
 היחוד דזו"ן, וּבְרִכָּאן והמשכת הברכות מצד החסד, וּקְדוּשָׁה מצד התפארת,
 וְתוֹסַפְת קְדוּשָׁה מצד היסוד. קְדָשָׁא בְרִידָּהּ הוּא קְרִי
 לְפִמְלִיא דְלַעֲיָלָא וְאָמַר לוֹן הקב"ה קורא לפמליא של מעלה ואומר להם,
 כְּתוּבוּ לְהֵאֵי בְר נָש פְּלִנְיָא, מֵאִינוּן דְאַקְרוּן חוֹשְׁבֵי
 שְׁמוֹ כתבו לאותו אדם פלוני בספרם של עובדי ה' בכוונה הנקראים חושבי שמו.

חושבי שמו שחושבים ומחשבים בשמו

מֵאֵן חוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ ומבאר, מי הם הנקראים חושבי שמו. אִינוּן
 דְמַחְשְׁבֵי וּמְכוּוֹנִין בְּרִזָּא דְשְׁמִיהֶּם הם אלו שחושבים
 ומכוונים בסוד שמו יתברך, לִיְיחָדָּא הֵיכְלִין בְּהֵיכְלִין ליחד היכלות
 התחתונים בהיכלות העליונים, לְקִשְׁרָא קְשָׁרִין ולקשור קשרי האצילות עם
 בריאה, וְלִיְיחָדָּא כְּלָהוּ בִּיחֻדָּא חֻדָּא ולייחד הכל ביחוד אחד. וְאֵלִין
 אִינוּן והם אלו הנקראים חושבי שמו, כְּמָה דְאֵת אָמַר כמו שכתוב
 (מלאכי ג) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי
 ה' וְלְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ [כו]. כְּדִין אֶכְתִּיבוּ לֵיהּ ואז כותבים אותו בספר

אור הרשב"י

יגיע לזכות לכוין בתפילה, ומו"ר הרב מרדכי
 שרעבי זצוק"ל היה מדרוך את הלומדים כי
 כל מה שכבר יודע לכוין יתחיל לכוין, ובדרך
 משל אם לומד כוונות מטבע ברכה וכבר

[כו] וצריך שתדע כי אי אפשר לו לאדם
 להמתין עד שיגמור ויסבור כל העין חיים
 ושער הכוונות ודברי הרש"ש והמפרשים כדי
 שיתחיל לכוין כי אם ימתין לכך לעולם לא

הלימוד היום

זכרון לחושבי שמו, וְאֶת־רְשִׁים וְאֶשֶׁת־מוֹדַע לְעֵילָא ונרשם צורת דיוקנו

אור הרשב"י

תיקונם להעלות ניצוצות רבים דמ"ן אם בכמות אם באיכות, ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש ואין יום דומה לחבירו ואין בריה דומה לחבירתה ואין צדיק דומה לחבירו. וזהו גודל חיוב מצות התפלות והמצות וכל אחד מתקן ומעלה כפי בחינה הראויה אליו, ותתקן החלבנה מה שלא תתקן החלבנה, ולכן הכל צריכים זו לזה ולא יוכל שום אחד מישראל לעשות מה שיעשה חבירו, וכפי גודל הבירור שמתברר ועולה ניתוסף כח למעלה ויורד שפע מלמעלה ע"י זיווג העליונים להשפיע בתחתונים, וע"י השפע היורד מוסיף כח בתחתונים ללקט ולברר ולהעלות מ"ן עכ"ל.

וכ"כ בנהר שלום (דף יח טור א) וז"ל: וכפי שיעור הבירורים העולים מבי"ע כך נבררים ועולים מאחוריים דאו"א, שהם אותם החלקים שבהם מלובשים חלקי האורות העליונות של אלו הבירורים של הכלים והרפ"ח דאורות שנבררו היום ועלו מבי"ע, כפי זכות הזמן וכח המכוין וזכותו ועוצם כונתו כך ריבוי או מיעוט הבירורים שעולים מבי"ע עכ"ל.

ועוד לו שם בהקדמת פיטום הקטורת (דף כה טור ד) וז"ל: אשר ע"י אמירת פטום הקטורת בכוונה כפי כח כוונתו הוא מברר ומעלה מקדושת הי"א בחי' הנז' וכפי זכותו ועוצם כוונתו כך ירבה כחו לברר ואמירתה בכוונה הוא יסייענו לחזור בתשובה עכ"ל.

יודע לכויין תיבת "ברוך" יתחיל לכויין בתיבה זו וכך יוסיף עוד ועוד וקובץ על יד ירבה, וכבר כתב בספר חובת הלבבות שער השבון הנפש פרק ה וז"ל: ואל תמעט בעיניך שום טובה שתעשה לשמו אפילו מילה וכו' כי המעט ממך רב אצלו עכ"ל. וכן ראיתי בהקדמת לפאת השד"ה (ח"א תולדות השד"ה דף לא) דכדי להקל על הלומדים הצעירים ולהרגילם בכוונות היתה הנהגתו של השד"ה זצוק"ל שכל מה שלמד יתחיל כבר לכויין אע"פ שאינו בקי בתפילה שלימה עכ"פ הפרטים שכבר למד והבין יכוין בהם ע"ש. וראה בספר שומר אמונים להקדוש רבי אהרון ראטה זיע"א שכתב (מאמר פתחו שערים פרק יב) "ותדע אחי כי כתבתי כאן דברים פשוטים שאפשר לכל אדם לכויין, ולפעמים אפילו לאיש מומרד או מוחו חלוש ח"ו ולא אפשר לו לכויין רק אחד מאלו הכוונות גם כן טוב מאד, כי החילוק ממי שמכוין למי שאינו מכוין הוא כמשמים לארץ ועוד יותר" [וע"ע בכעין זה בספרו טהרת הקודש מאמר תיקון היסוד פ"ו].

וכתב מו"ר הרש"ש זיע"א בהקדמת רחובות הנהר (דף ג טור ג) וז"ל: וע"י התפלות של ישראל מתבררים מבירורי המלכים דו"ן מבחינת העולמות ומבחינת הנשמות שיעור קצוב בכל תפלה ותפלה ומעלים אותם למ"ן, וכפי גודל כונתם וזכותם ומעשיהם וזכות הזמן שבו נאמרה התפלה ההיא כך גודל

שם ונודע הוא למעלה ועי"ז כשמתפלל פותחים לו המלאכים שערי התפילה, (ואתְרָשִׁים) **וְאַשְׁתָּלִים אִיהוּ לְעֵילָא וְתַתָּא** ונשלם לו לבוש נשמתו למעלה בגן עדן העליון ולבוש רוחו למטה בגן עדן התחתון.

בהפסד המגיע לאדם הראוי לבוין בתפילתו ומונע עצמו מכך בתואנות שוא **וּמֵאֵן דְּקָרִיב קָמִי מְאִרְיָה** ומי שמתקרב לפני השי"ת בתפילה והוא ראוי לבוין, **וְצֵלִי צְלוּתִיה, וְלֹא אֲשָׁלִים יְחֻדָּא** ומתפלל תפילתו ואינו משלים סדר יחודי התפילה כראוי, **וְלֹא חַיִּישׁ עַל יְקָרָא דְּמְאִרְיָה**

אור הרשב"י

דמ"ן אם בכמות אם באיכות, ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש וזה גודל מצות התפילות והמצוות, ואין כל האנשים שווים כי כל אחד מעלה כפי בחינתו הראויה אליו, ולכן הכל צריכים זה לזה ולא יוכל אחד מישראל לעשות מה שיעשה חברו והבן זה היטב מאוד עכ"ל.

וע"ע בעץ חיים (שער ג פ"ב) שכתב לגבי צירוף האותיות שהם הם הגורמים השינוי שאין לך יום שדומה לחבירו ואין צדיק דומה לחבירו ואין בריה דומה לחברתה וכל הנבראים כולם לצורך גבוה, כי אין יניקת כולם שווה אף לא תיקון כולם שוה, ותתקן החלבנה בקטורת מה שלא תתקן הלבונה לכן היה צריך באלו העולמות טוב ורע ובינוני ובכל אחד מינים לאין קץ עכ"ל.

ומקורו בעץ חיים (שער ל"ט דרוש ב) שכתב וז"ל: גם נתבאר בדרוש א' כי אין בנו יכולת לברר כל הרפ"ח ניצוצין בפעם אחת, כי אם היה כן כבר בא המשיח והיה מתקיים בלע המות לנצח כנ"ל. אמנם בכל תפלה ותפלה כפי כוונת האומרה וכפי הזמן אשר אז נאמרה התפלה ההיא כך מתבררין שיעור קצוב מהרפ"ח ניצוצין, עד שנמצא כי קודם שיבא משיח יכלו ויוגמרו כל הרפ"ח ניצוצין להתתקן עכ"ל.

ובמב"ש (שער ב ח"ג פ"ט) וז"ל: סוף דבר שאין זוג בעולם זולתי ע"י העלאת מיין נוקבין ע"י בניהם אחר שהם מתוקנים פעם ראשונה בבריאת העולם, וכל אחד ואחד במדריגתו כנו', ובכל תפילות התחתונים מעלים מ"ן, וכפי כוונתם ומעשיהם בעת ההיא כך גודל תיקונם להעלות ניצוצות רבים